

OBSERVATORI 9

Ja ho sabem, que no tots som iguals

La Solheim Cup és una competició de golf per equips de categoria femenina que les seleccions d'Europa i els Estats Units disputen des de l'any 1990. Seria la versió femenina de la Ryder Cup. El cap de setmana passat es va disputar al Colorado Golf Club, a l'Estat de Denver, als Estats Units, la tretzena edició de la competició. L'equip d'Europa va revalidar la victòria que havia aconseguit fa dos anys a Irlanda i ja acumula cinc títols, per vuit dels Estats Units. A més, era la primera vegada que Europa guanyava la Solheim Cup a territori americà. I tot plegat, amb tres jugadores espanyoles entre les dotze components de l'equip europeu. Les navarreses Carlota Ciganda i Beatriz Recari i la malaguenya Azahara Muñoz van fer equip amb dues angleses, dues sueques, una francesa, una alemanya, una escocesa, una noruega i una italiana.

Les tres membres espanyoles de l'equip d'Europa en la Solheim Cup ■ AFP

L'espanyola, per tant, era la nacionalitat dominant en l'equip europeu, tot i que, des del seu punt de vista en què els estats manen i la resta no són res, també haurien de comptar que hi ha

via tres britàniques: dues angleses i una escocesa. No seré pas jo, però, qui negui el tret diferencial escocès.

Tot plegat ve a tomb per la plana que dimarts va fer el diari *Marca* sobre aquest èxit del golf europeu. El titular: "La Europa más española reescribe la historia", en què explicaven, amb molts més detalls i molta més èpica, el que es re-

sumeix en l'inici d'aquest article. La foto gran que il·lustrava l'article era molt semblant a la que hi ha en aquesta plana: les tres jugadores espanyoles amb l'uniforme oficial, la copa, una gran bandera espanyola i unes banderes europees més petites.

Traslladem-ho tot a un campionat en què qui competís no fos Europa sinó Espanya –o sigui totes les competicions de seleccions–, en què hi hagués una majoria d'esportistes catalanes que, en celebrar el títol aconseguit –una medalla d'or en un mundial de waterpolo, per exemple?– es fessin una foto sense la resta de companyes, amb una gran bandera catalana i unes banderes espanyoles més petites. O sigui, la mateixa foto que hi ha en

aquesta plana, on Espanya faria el paper que aquí fa Europa i Catalunya, el paper que fa Espanya. Aquest diari podria fer servir la foto en una plana on titulés "L'Espanya més catalana..." parlant del paper decisiu de les catalanes en un triomf espanyol. No passaria res, oi? Els mitjans convencionals i les xarxes socials en parlarien bé. No hi hauria cap escàndol. Segur.

...es fessin una foto sense la resta de companyes, amb una gran bandera catalana i unes banderes espanyoles més petites

Jordi Camps. PERIODISTA

A FAVOR I EN CONTRA

Li costarà, a Messi, acceptar que el substitueixin?

S

potser el fet que aquest sigui un any de mundial, i que ell consideri que és el seu mundial perquè en el següent ja tindrà els trenta, l'ajudarà a assumir que el substitueixin, però això no treu que li costarà horrors acostumar-se a anar cap a la banqueta més habitualment del que ho feia. Fins i tot Gerardo Martino va admetre que haurà de tenir en compte de no reemplaçar-lo cinc vegades seguides perquè és plenament conscient del terrabastall que podria crear. Messi, com tots els jugadors, també necessita descans, però és un futbolista que ho vol jugar absolutament tot i que en més d'una ocasió ja ha deixat molt clar que la seva manera de posar-se en forma és jugar sempre i com més minuts millor. Una cosa és acceptar aquesta nova manera de treballar, però de cares llargues alguna en veurem.

Les temporades cada vegada són més intenses i exigents, i Messi comença a adonar-se del risc que suposa jugar-ho tot. De fet, en la recta final del curs passat ja va passar per un calvari a causa d'un trencament fibril·lar a la cuixa dreta que va condicionar la seva participació en les eliminatòries decisives de la Champions. Un precedent recent que ben segur l'ha fet reflexionar respecte a la necessitat de dosificar-se. A més, els minuts que cedeixi es repartiran en partits poc transcendents, mentre que té presència assegurada en les grans cites, a les quals podrà arribar més fresc per tal de marcar diferències. I precisament això és el que desitja, ser el millor. A més, és evident la proximitat de Messi amb Tata Martino, un tècnic que s'està distingint pel seu caràcter dialogant i que ben segur convenç el crac blaugrana de la necessitat de dosificar-se.

O

Sergi de Juan

Pere Gelada

"Fa tres anys no em vaig poder acomiadar com m'hauria agradat"

RAÚL. Ex-jugador Real Madrid

"No crec que faci canvis a la porteria"

V. DEL BOSQUE. Sel. Espanya

"Val la pena intentar-ho i guanyar dues grans voltes el mateix any"

VINCENZO NIBALI. Ciclista